

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPORTERS

REDACTIE: J.H. Daams, L. Mulder, W. Nods, R. van Zeijst

REDACTIEADRES: J.H. Daams, Valeriufterras 3 bov., Zuid

No. 9

23 December

1953

OUBOL NA SLUITINGSTUD

Wie als argeloos bezoeker de begeerte in zich voelt rijpen om in de avonduren enige sappige vruchten uit de Hof van Eden te gaan plukken, maar dan door een struise maagd in voorschoot geroept. Wordt zijn plan te wijzigen, kan niet dan met smarte dit virginaal vermaan opvolgen. Want hoe goed ziet het er binnen uit! Men kaart en drinkt, kout bescheidenlijk of leest aandachtig de laatste nieuwspapieren. Poëtisch verblinde zielen wanen zich dan op een feestelijke reünie van het hoofdstedelijke oudeliedenhuis.

Op gevaar af, dat zij in olympische nevelen oplost, voelt de redactie zich toch gedwongen om haar van schrijven afgebeulde vinger op deze stinkende wonde der ouboligheid te leggen. Teneinde niet in schreeuwend contrast met huidige sfeer te leven, neemt zij zich voor om de kaas voor zjem en het brood voor pannekoeken te verwisselen.

Waar bleef het oude vuur? Zoeken onze leden een kruisjasclub of een bijenkorf overeenkomstig de grondslag, die de Olofspoort hog altijd pretendeert te hebben? De nabloei is ongemerkt veranderd in een crisis, die maar al te lang aanhoudt.

Zouden wij -met in 't verschiet een nieuwe hof- de poort aan de buitenkant afgrendelen en Oubol tot koning kronen? Onze poort is zeer hard op weg een verzakte antiquiteit te worden. Aan ons om de piepende hengsels weer te smeren.

K & B

MEDEDELINGEN

BESTUUR

DE QUAESTOR VERZOEKT EEN IEDER, DIE TOT NU TOE IN GEBREKE BLEEF de eerste termijn van zijn of haar contributie (ad fl. 5.-) te voldoen, dit verzuim ten spoedigste in te halen.
Men kan dit bedrag per postwissel aan hem toezenden of overmaken op zijn rekening bij de Gemeente Giro onder no. O 1220, t.n.v. M. Vedder, Weesperzijde 38.

ADRESWIJZIGINGEN:

R. van Zeijst - Nieuw vac.adres: Arnhemseweg 196 -
Apeldoorn Tel. K... 6317
R. Hesper - " " : Kraaijenlaan 81 Den Haag
Tel. K ... 393511
W. van Eeden - Nieuw adres: Vondelkerkstraat 23

SPAANSE AVOND

Velen zal de avond van 24 Nov. nog helder voor de geest staan. Wij werden op die avond met oog en oor zo nauw in contact gebracht met een volkskunst als zelden gebeurt. Door het optreden van Mevrouw van Gasteren, haar gitarist Pieter van der Staak, de Spaanse taal, muziek, de copla's, de gitaar, viel distantie weg en werd het applaus een aanvulling van de muziek.

Mevrouw Elise Menagé Challa van Gasteren studeerde o.a. in Berlijn, zong Mahlers Tweede Symphonie, trad op in Duitsland, Frankrijk, Spanje en Nederland en legde zich na 1938 vooral op Spaanse volksmuziek, de copla, toe. "Jij gelooft in wat je doet", zei Ko van Dijk eens, toen hij Mevrouw van Gasteren hoorde. En het was zonder twijfel dit geloof, dit enthousiasme, dat met de steun van de uitstekende begeleiding ons pakte, dat van die grote holle ruimte een paar ogenblikken een Spaans café en van de koffie een zoete Spaanse wijn kon maken.
Hieronder een Copla:

Al zong ik het hele jaar door
Iedere dag duizend keer
En al had het jaar dertien maanden
Hetzelfde lied kwam niet weer.

SINT NICOLAAS *in de Hof van Eden*

SINT NICOLAAS KWAM NIET IN EEN PARADIJS bij zijn bezoek aan onze sociëteit op 8 December j.l. Toch bood de zaal een feestelijke aanblik, versierd met slingers en taai-taai-plastieken.

Talrijke leden hebben gebruikt gemaakt van deze gelegenheid om de Goede Sint, alvorens hij vertrok naar het warme Zuiden, nog eenmaal te zien. De menigte kort de tijd met het zingen van religieuze liederen onder leiding van jonge Jaap, die er een wedstrijd van maakt, wie het hardst kan zingen.

Nadat de praeses zich wegens drukke werkzaamheden heeft verontschuldigd, volgt dan eindelijk de intocht van Sint Nicolaas, een kleine, tengere man met donkere ge-laatskleur, gekleed in een elegant gewaad en vergezeld van zijn bediende Piet, een lange blonde knaap, die trots de kromstaf voor de Sint uitdraagt. In hun bagage bevindt zich een jutezak, en wat komt daar al niet uit te voorschijn, als de welkomstwoorden verklonken zijn! Een fles voor Hugo, zilverstukken voor een arme commissie, kaas voor onze redactie, geschenken voor bridgende leden, voor een bruid, voor een bruidegom, voor een redacteur van het blaadje P.C., en nog zoveel meer dat de Sint er Zijn ganse vermogen wel in mocht hebben gestoken! Hetty Wolvetang wordt onder luide bijval van het publiek door Hem tot Ridder in de Orde van de Kromstaf geslagen, wegens haar vele verdiensten jegens de Olofspoort.

Nu komt het vertrek van de Heilige alweer in zicht, want binnen treedt de voogd van onze Nicolaas, die in het Zuiden een bloeiende advocatenpraktijk drijft en aldus zijn brood vindt in het scheiden van hetgeen zijn pupil verenigd heeft. Nog eenmaal strooit blonde Pieter de traditionele pepernoten in het rond, en dan schrijdt de Sint naar de keuken, om zoals Hij gekomen is, weer te gaan, namelijk door de schoorsteen.

De algemene vrolijkheid vindt nu een uitweg in het vermakelijk koekhappen; menigmaal is de koek reeds half door speeksel verteerd, als het gelukt een brok te bemachtigen! Na nog een dansje gemaakt te hebben, begeeft men zich tevreden naar huis.

Al met al was het een heerlijk avondje!

Hoe de Kerstengel nederigheid leerde

DE LITERATOR ZAT OP DE LOGEERKAMER, en schreef een kerstverhaal. Hij kon zich niet goed concentreren, de kinderen speelden indiaantje of zoiets in de gang. Maar hij had zijn routine natuurlijk, en een uitgebreide ideeënlijst die hij reeds in October had aangelegd. Sinds zijn huwelijk keek hij vooruit. Hij kon zich niet meer veroorloven van de ene dag in de andere te leven, wat hij een enkele maal nog wel betreurde.

Zijn vrouw kwam binnen met de thee. -Je kunt deze meteen wel meenemen-, zei hij, op de stapel voltooide verhalen wijzend. -Kijk een beetje waar je ze naar toe stuurt-. Zijn vrouw legde ze op het lege theeblad.

-Er heeft een man voor je opgebeld-, die een afspraak wilde maken. Ik heb gezegd, dat hij maar komen moest-.

De literator had zich aangewend over dit soort dingen geen ruzie te maken. Hij was er van overtuigd, dat de man wel weer om een baantje als Kerstfigurant zou komen. Hij hield daar niet van.

Een kwartiertje later wandelde de engel verlegen de kamer in. Op het eerste gezicht had hij het zielige en intensgrappige dat de engelen van Henriëtte van Eyk kenmerkt. Hij schutterde met zijn vleugels alsof hij er in deze kamer niet goed raad mee wist, maar zijn ogen waren groot en ernstig. Dat scheen er op te wijzen, dat men hier niet met een gewone schertsfiguur te doen had. Het kon wel eens zo'n ouderwetse zijn, zo een die bespiegelt en tenslotte zachtzinnig vermaant, bedacht onrustig de literator. -Wat wenst U?- vroeg hij koel.

De engel echter was ondertussen verdwenen, waarschijnlijk door het raam, hoewel, dat was niet zeker. Dit was iets om zich over op te winden. De literator liep naar het raam, maar er was niets meer te zien, behalve natuurlijk de Kerstbomen. Er moest nog veel werk verzet worden vanavond.

-U hoeft me natuurlijk niet behoorlijk te ontvangen- klonk achter hem een beledigde stem. De engel was op een punt van de schrijfmachine gaan zitten, kennelijk niet op zijn gemak, en daardoor boos.

-Hoe heet U?-. -Piet- zei de engel nors, en sloot daarna

de mond alsof hij hem de heke dag niet meer zou opendoen.

De literator overdacht de situatie. Het gaat niet aan, zelfs niet tegenwoordig, om een engel de deur uit te gooien. Trouwens, er zit meestal wel een dragelijk verhaal in, maar om dat te schrijven moest hij eerst bij zijn schrijfmachine kunnen.

-Zou U misschien ergens anders willen gaan zitten?-
Zwijgen, groot en ernstig kijken. Welja, make it a good show.

Wat zeg je eigenlijk tegen een engel. Misschien is het niet verstandig een inleidend gesprek over het weer te beginnen.

De literator voelde zich op een buitengewoon onduidelijke manier verheugd. Het feit, dat een zijner personages zich min of meer in vlees en bloed bij hem had aangediend, bewees, dat hij een echt schrijver was. Vroeger had hij die zelfbevestiging niet nodig gehad, maar nu deed het hem meer, dan hij wel zou hebben willen toegeven. Vervelend was alleen, dat de engel zo hardnekkig afzag van verdere toenadering. Het initiatief werd kennelijk geheel aan hem gelaten.

Zijn vrouw kwam binnen, met thee voor de bezoeker. - Wilt U suiker en melk?-. -Graag allebei- zei de engel dankbaar. Zag zijn vrouw niet, wie ze voorhad? Ze pratte en ze kreeg antwoord. Ze ging er zelfs bij zitten, naast de schrijfmachine.

Voor hem was de zaak verkeken, zag hij al gauw. Zijn vrouw wist hoe je met engelen moest omgaan. Hij had het wel kunnen denken. Kwaad liep hij naar het raam. Kerstbomen. Rotkerstbomen. Hij was een literator van niks. Hij kon naar beneden springen.

Achter hem begon een klein koortje een oud Kerstlied te zingen. Hij draaide zich om. Simon Vestdijk was ook binnengekomen, samen met Eric en een AVSV-meisje. Zijn oudste zoon stond erbij met een vertederende vederbos. Glimlachend liep hij er heen, hij kreeg een zoen van zijn vrouw en een hand van de engel.

-Vrede op aarde- zongen ze. Morgen zou hij een baantje gaan zoeken, als sneeuwruimer.

A.N.

DE NEDERLANDSE LITERATUUR NA '80

een uitgewoon dichterpension

hier staan de opgezette tachtigers
met glazen ogen je weg te kijken
ze zijn opgevuld met sonnetten
van Mooi en de rest
kan verrekken
ze ruiken zo muf

dan komen de zeggers van de wijze dingen
de haan en boutens en leopold
bieden u alles in drie regels
en bloem staat er bij te verlangen
tot stichting der A.V.S.V.

de slauerhoviaanse lichtmatrozen
braken hun dronken vloek
over chinese theetuinen in de regen
ze hebben, tenslotte
een mobilisatie meegemaakt
met rijkswittebroodkaarten
ze zijn zo wild
en marsman zou
als middervoer van het nederlandse dftal
onweerstaanbaar zijn geweest

maar liever wat minder lawaai
het ruikt hier zo muf

nu zijn ze maar weer wijze dingen gaan zeggen
en remco schrijft eens een vers
op de divan
iedereen gaapt wat lodeizen
is buigzaam of doet zomaar gek
omdat je toch iets moet doen
vinkenoog
zit in parijs bij de u.n.o. te haten
het leven en zo
dat ruikt al eeuwenlang
muf

maar in het uitgewoond pension
waar alle zeemeerminnen uitgehuwelijkt zijn
waar in de salon vestdijk wauwelt
met dode schimmen en de hospita
zit onder het dak
een groepje jongelieden
en rutger van zeijst
berijdt zijn electronisch wonderorgel
laten wij elkaar maar
veelbelovend noemen
we zijn het laatste mufje
daar kunnen we niets aan doen.

V. -Feb. '53

BEAUJOLAIS VOOR JAAP

In onze gedichtenprijsvraag heeft "Poging tot zelfmoord" van Jaap van den Bergh de beste beoordeling verworven, en daarmee een fles Beaujolais voor zijn maker verdiend. Hetty Wolvetang en Klaas Wits mogen de tweede fles delen, omdat zij beiden 2 van de auteurs aan het juiste gedicht hebben gekoppeld. Twee andere inzenders behaalden dit aantal ook, maar daarbij was dan één gedicht van henzelf.

De werkelijke auteurs zijn:

De vijftigers	- Hans Murris
Ik heb verlangens naar paniek	- Waldy Nods
Taalbeheersing	- Rutger van Zeijst
Poging tot zelfmoord	- Jaap van den Bergh
De werkstudent	- Henny Daams
Dodelijk	- Rob du Bois
Kleine maatschappijleer	- Aad Nuis

hetzelfde vlak begrepen kan worden en dat er trappen van kennis nodig zijn. En het is juist iemand uit de atoomphysica, waar men aan de zelfkant der werkelijkheid werkt en waar de natuurwetenschap het diepst is doorgedrongen, het is Werner Heisenberg, één der meest vooraanstaande atoomfysici, die op de noodzaak van deze trappen wijst. Dus een vol beleven van de drie trappen van kennis van de drie gebieden van lichaam, ziel en geest kan een grondslag geven voor het vraagstuk van de menselijke verhoudingen, "het sociale".

LICHAAM.: familiegemeenschap, erfelijkheidsgemeenschap, levensgemeenschap.

Het is in het kleine plattelanddorp, waar men nog heden het gemeenschapsleven uit dit lichamelijke bepaald wordt. Het zijn b.v. zes familienamen, die vrijwel alle immers omvatten. Sprekend over het huwelijk van een dorpslid zegt men steeds zo iets als b.v. "A gaat trouwen met een Muller". Het is niet het zich verbinden van twee individualiteiten, maar in de eerste plaats van twee bloedsgemeenschappen. Normen en waarden zijn ook aan de clan gebonden. Dergelijke toestanden waren vroeger algemeen.

ZIEL: zielegemeenschap

De ziel ligt niet in de sfeer van de erfelijkheid etc. Hier openbaart zich reeds het individuele. De ziel is het gebied van de gevoelsverhoudingen onder de mensen. Zolang men hier nog niet ontwaakt is moeten deze verhoudingen door het aanleren van uiterlijkheden, b.v. beleefdheid, worden geregeld. Dit kan later een politesse du cœur worden. Men beleeft bewust het stromen van gevoelens tussen de mensen. Er ontstaat de zielegemeenschap, waar men bewust in staat.

GEEST: geestesgemeenschap

De andere mens is in zijn geest zo moeilijk te ontmoeten, omdat hij hier bij zichzelf nog niet ontwaakt is in het algemeen. Ook bij gesprekken tot diep in de nacht, waarbij ieder uitspreekt wat in zijn hart leeft is men nog in de zielegemeenschap. Tot de geest komt men alleen door terughouding, een plaatsmaken voor wat bij de ander nog

"Where shall the watchful sun
England, my England,
Match the masterwork you've done
England, my own....."

Een paar uur geleden hadden we Nieuwjaarsgroeten uitgewisseld met Engeland, waar het nu midden in de nacht was en 1954. Het scheepspersoneel had met monotone stem de routine-boodschap uitgesproken; de tweede meteoroloog had met een stralend gezicht een geheel nieuwe formule bedacht om zijn relaties te groeten, maar een luchtstoring had hem volkomen onverstaanbaar gemaakt, zoals hij zojuist had gehoord van het relayeestation in Cape Fountain. De groeten vanuit Engeland waren onherkenbaar verminkt aangekomen, alleen de marconist had gemeend zijn vader te horen.

De overspannen plannen om Oudjaar te vieren waren terecht getorpedeerd door de kapitein, die al naar bed gegaan was. Alleen de tweede officier en mijn hulpmeteoroloog hadden zich met een drankvoorraad in een hut teruggetrokken. De tweede officier was homo-sexueel.

"Ever the faith endures
England, my England -
Take and break us: we are yours
England, my own!"

Tien uur, de schaduwen werden langer, even lang als ze over vier uur weer zouden zijn. De doffe, maar scherpomlijnde schaduwen, die geen enkel temperatuursverschil veroorzaakten in de diffuse atmosfeer.

De marconist kwam uit zijn hut, met een krant van vier weken oud.

-Arsenal heeft Tommy Lawton aangekocht; godsallemechtig wat een blunder; die breekt z'n benen bij de eerste wedstrijd".

-Juist, zei ik en ik keek naar zijn bleek gezicht: een plukkelig baardbegin was ingeplant in zijn pafferige kaken. De marconist was een zak, wist ik: en zo nu en dan overviel hem een vlaag van waanzin in zijn hut, dan se soinde hij de grootste nonsens rond. Hij zou wel gauw ontslagen worden, wat voor hem nog een gelukkige oplossing was.

"When shall we rejoice again
Such a breed of mighty man
As come forward, one to ten
To the song of your bugles blown
England-
Down the years on your bugles blown?"

De roerganger was Cholmondeley D., de enige met wie ik een beetje kon opschieten.

-Hoe laat is het, vroeg ik. -Kwart over elf-.

-Dat klopt, zei ik, mijn horloge gelijkzettend, -de zon gaat zo onder.

-Dat zullen we hopen.

Zwijgend zegen we hoe de zon onder een krankzinnig kleine hoek in de zee gleed, een rood schuimspoor van verre nevels achterlatend. Het was nu wat donkerder geworden, maar ik kon gemakkelijk noteren: zon onder 11 uur 23. Cholmondeley liet een wind, en ik verdween, want ik kon niet tegen zijn lucht.

Methodisch werkte ik nu de meteorologische gegevens af, die om twaalf uur doorgegeven moesten worden. Dat nam me altijd twintig minuten en ik moest het driemaal per dag doen. Het waren de enige ogenblikken, dat ik niet de neiging had om plotseling rechts en links te gaan schoppen. Om twaalf uur verscheen ik in de hut van de marconist, om hem de resultaten te geven, die doorgeseind moesten worden. Hij was er niet en het ontvangsttoestel stond piepend te pruttelen. Het was alsof een huisvrouw even de keuken verlaten had en de soep op een laag pitje had laten staan.

"They call you proud and hard
England, my England,
You with your worlds to watch
England my own!"

Ik hoorde de marconist lallen in de hut van de tweede officier. Toen ik de deur opendeed, lagen ze alle drie, stomdronken, op bed. Ze ontwaarden mij met glimmerige oogjes door de sigarettenrook en hieven vals een "Auld Long Syne" aan.

-Neem een borrel- brulde mijn assistent.

-Barst maar, zei ik, maar ze luisterden niet, want ze waren bezig de marconist jenever door zijn haar te gieten.

Ik ging naar boven, het was kwart over twaalf en moei-

zaam begon ik zelf de berichten door te seinen; Dat kostte me een half uur en er kwam een antwoord, waarvan ik niets begreep, maar wat waarschijnlijk wel een jolige, kamer aadschappelijke, Britse Nieuwjaarswens geweest zal zijn.

Toen ik naar de brug ging, bedacht ik, dat het ook wel had kunnen betekenen, dat ze van mijn gesein niets begrepen hadden.

"You, whose mail'd hands keep the keys
Of such teeming destinies
You could know, nor dread, nor ease
were the Song on your bugles blown
England,
Round the pit on your bugles blown".

Ik ging zwijgend naast Cholmondeley D. staan, die me een sigaret aanbood. De eerste officier ging naar bed en riep: "Gelukkig Nieuwjaar, kerels" naar boven. -Ja, riep Cholmondeley D. en hij stak onze sigaretten aan.

We stonden daarna allebei gebiologeerd te wachten op het ogenblik, dat de zon op zou komen. Twee minuten voor één balde de rode gloed in het Noord-Westen zich plotseling samen en dezelfde zon van enkele uren geleden begon geluidloos dezelfde boog. Nu kon ik gaan slapen en ik verdween naar mijn hut, na een wederkerig gebromde groet. De nog lage zon scheen hard-oranje door mijn patrijspoort, alles tekende zich heel duidelijk af in deze tijdloze, roerloze wereld.

Juist voor het inslapen hoorde ik, hoe de tweede officier en de assistent-meteoroloog de marconist op de plaatijzeren gang gooiden. Hij bleef, waarschijnlijk voor mijn hut, liggen. Hij jammerde zachtjes, maar dat kan hij ook wel gedaan hebben, omdat hij weer een nieuw jaar inging.

"Mother of Ships whose might,
England, my England,
Is the fierce old Sea's delight,
England, my own,
Chosen daughter of the Lord,
Spouse-in-Chief of the ancient Sword
There's the menace of the word
In the Song on your bugles blown
England-

Out of heaven on your bugles blown!

("England, my England")
v. W.E. Henley 1849-1903)

MAXWELL COLLINS

K&B WENST HAAR LEZERS
EEN ZONNIGE VACANTIE EN

Smd

EEN VOORSPOEDIG 1953